

Arrest

nr. 292 227 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MAGUNDU MAKENGO
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2023 tot terugdrijving (bijlage 11) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MAGUNDU MAKENGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar minderjarig kind komen op 8 juli 2023 met een vlucht afkomstig uit Addis Abeba, Ethiopië, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Zij worden tegengehouden aan de grens. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 08/7/23 om 16.00 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [V.K.] 1 Hinp mevrouw :
naam [L.Y.] voornaam [L.]
geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem.Rep.)
houder van het document Congolees paspoort nummer [...] afgegeven op : [...]
houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door België
geldig van 24/06/2023 tot 29/07/2023
voor een duur van 20 dagen, met het oog op : toerisme
en haar minderjarige dochter [B.M.A.O.], geboren op [...], Congo (Dem. Rep.)
afkomstig uit Addis Abeba met vlucht ET732 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met haar minderjarige dochter met een toeristisch visum. Zij toont een reisprogramma waarvan ze enkel de hoogtepunten, maar niet de inhoud kent en kan geen praktische invulling geven aan haar voorgenomen verblijf. Zij is in het bezit van een hotelreservatie bij een hotel te Brussel, maar wordt opgewacht door haar broer die woonachtig is te Harelbeke en hen mee wil nemen naar Harelbeke waar allerlei activiteiten zijn voorzien, wat in tegenspraak is met het feit dat betrokkene een hotel in Brussel heeft gekozen en een exclusief bezoek beoogt te Brussel. Het toeristisch reismotief van betrokkene is ongeloofwaardig. Het feit dat de broer van betrokkene verklaart dat hij er niet mee inzigt om dagelijks 3 uur te rijden om zijn zus op te halen en terug te brengen naar haar hotel doet geen afbreuk aan het bovenstaande.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoekster wijst er immers terecht op dat zij en haar dochter van hun vrijheid zijn beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terughrijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. De middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsoverschrijding.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“En ce sens que la décision attaquée est motivée comme suit : [...] ;
Alors que suivant l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dispose : « Les actes administratifs des autorités administratives (...) doivent faire l'objet d'une motivation formelle » ;

Que l'article 3 de la même loi dispose : « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ; L'article 62, § 2 de la loi du 15.12.1980 dispose : « Les décisions 5 administratives sont motivées [...] » ;

Qu'il ne suffit donc pas, pour satisfaire aux exigences légales de motivation formelle des actes administratifs, de citer un article de loi, en l'occurrence l'article 3, §1, 3° de la loi du 15.12.1980, mais faut-il encore confronter les faits relevés dans la motivation à la disposition légale retenue, lesquels faits devant être étayés par le dossier administratif par ailleurs ; quod non en l'espèce !

Or, la décision attaquée au lieu de démontrer, par sa motivation, que la requérante ne satisfait pas aux conditions pour lesquelles le visa touristique lui a été accordé s'attarde plutôt sur les supposées déclarations du frère de la requérante, déclarations que le dossier administratif ne fait nullement apparaître.

Attendu que lorsque l'administration adopte une décision de refoulement à l'égard de l'étranger, elle qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans cette décision même, tant les documents qui ne sont pas présentés par l'étranger ; lesquels documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé que les raisons pour lesquelles elle refoule ou estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites.

Force est de constater que la motivation de la décision attaquée n'est nullement claire ni précise encore moins adéquate.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, §1, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article dispose :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers pour justifier le refoulement de la requérante sont inadéquates, insuffisantes, contradictoires, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Que la partie adverse n'a nullement tenu compte de documents présentés par la requérante justifiant son visa touristique dont notamment la preuve de sa réservation d'hôtel ; se limitant à avancer dans ladite décision attaquée que : « l'intéressée voyage avec sa fille mineure avec un visa touristique ; elle montre un programme de voyage dont elle ne connaît que les grandes lignes, mais pas le contenu et est incapable de donner une interprétation pratique de son projet de retour ; qu'elle a une réservation d'hôtel auprès d'un hôtel à Bruxelles, mais est accueillie par son frère qui habite à Harelbeke et veut les amener à Harelbeke où toutes sortes d'activités sont prévues ; ce qui contredit le fait que l'intéressée ait choisi un hôtel à Bruxelles [...] ; le fait que le frère de l'intéressée déclare que cela ne le dérange pas de conduire trois heures par jour pour aller chercher sa sœur et la ramener à son hôtel n'enlève en rien à ce qui précède ;

Force est donc de constater que la décision attaquée souffre d'un défaut de motivation adéquate et pertinente ;

Qu'en outre, la partie adverse a visiblement et véritablement commis une erreur manifeste d'appréciation et un abus de pouvoir puisqu'au lieu de motiver véritablement sa décision sur le motif du visa accordé à la requérante, la partie adverse préfère motiver sa décision sur des supposés propos du frère de la requérante, propos qui ne sont nullement démontrés par le dossier administratif .

Que la partie adverse lui reproche notamment le fait de ne savoir son programme de voyage que dans les grandes lignes et d'avoir une réservation d'hôtel à Bruxelles mais d'être accueillie par son frère habitant à Harelbeke ;

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra donc annuler la décision querellée pour ce chef ;

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, confuse, non personnalisée, contradictoire, inadéquate puisque manquant de réelle pertinence et partant illégale car ne respectant nullement les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;.

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat, in zoverre verzoekster in haar middel specifiek kritiek uit op de beslissing tot intrekking van haar visum van dezelfde datum, deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering. Deze kritiek is dus niet dienstig.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite op basis waarvan wordt besloten tot de toepassing van voormeld wetsartikel, met name dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, waarbij in concreto wordt toegelicht dat verzoekster weliswaar een reisprogramma en hotelreservatie voor een toeristisch verblijf in Brussel voorlegt, maar dit toeristisch reismotief ongeloofwaardig is. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat verzoekster enkel de hoogtepunten, maar niet de inhoud kent van het reisprogramma en zij geen praktische invulling kan geven aan haar voorgenomen verblijf. Nog motiveert verweerder dat verzoekster en haar dochter worden opgewacht door haar broer die woont in Harelbeke en die hen mee wil nemen naar Harelbeke waar allerlei activiteiten zijn voorzien, wat in tegenspraak is met het feit dat verzoekster een hotel in Brussel heeft gekozen en een exclusief bezoek beoogt in Brussel.

Prima facie stelt de Raad vast dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat deze motieven onduidelijk, onvoldoende concreet of geïndividualiseerd, louter stereotiep of nog tegenstrijdig zijn. Deze motieven kunnen prima facie wel degelijk als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd en laten verzoekster toe na te gaan of het zin heeft tegen de bestreden beslissing de beroeps-mogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing wordt aangenomen dat zij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfs-omstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden verzoekster kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf verzoekster kunnen terugdrijven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl.St.*

Kamer 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering. Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt zijn vervuld of niet meer mogen worden gecontroleerd.

In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, vinden de vaststellingen van verweerder hun grondslag in het administratief dossier. In het verslag van de grenspolitie kan zo worden gelezen als volgt:

"[L.Y.L.] reist samen met haar minderjarige dochter. Het is de eerste maal dat zij hun land van herkomst verlaten. Zij willen zich profileren als toerist en tonen een ongeloofwaardig reisprogramma waarvan ze wel de hoogtenpunten maar niet de inhoud kennen. [L.Y.] deelt ons mede dat zij zal verblijven in hotel Courtyard bij Marriott Brussels vanaf heden tot en met 24/07/2023, de dag van haar vertrek vanuit Parijs. Maar zij kan geen praktische invullen geven aan haar voorgenomen verblijf. In de aankomsthal worden zij opgewacht door [L.A.G.] [RR. ...] ingeschreven te 8530 Harelbeke [...]. Hij is de broer van betrokkene en deelt ons mede dat hij van Harelbeke gekomen is om hen op te halen. Vervolgens voorzien ze allerhande activiteiten in de omgeving van Harelbeke. Hij kan geen plausibele uitleg geven waarom zijn zus een hotel gekozen heeft te Brussel en een exclusief bezoek beoogt te Brussel. Hij deelt ons alvast mee dat hij er niet mee inzit om dagelijks drie uur per wagen af te leggen om zijn zus op te halen en terug te brengen naar haar hotel."

Verzoekster uit haar twijfels over de verklaringen die haar broer aan de grenspolitie zou hebben afgelegd. Van het verslag opgesteld door de grenspolitie moet op het eerste gezicht evenwel worden aangenomen dat de inhoud overeenstemt met de feiten, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd. Verzoekster levert een dergelijk bewijs niet.

Verzoekster kan ook niet met goed gevolg voorhouden dat de door haar voorgelegde stukken om haar reisdoel en verblijfsomstandigheden te staven, in het bijzonder haar hotelreservatie, niet in rekening zijn gebracht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt net zeer duidelijk dat zowel het door verzoekster getoonde reisprogramma als haar hotelreservatie in de beoordeling zijn betrokken, maar er werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster opgegeven toeristische reisdoel dat zich situeert in Brussel en waarbij zij gedurende haar hele verblijf in België in een hotel in Brussel zou verblijven. Verweerder stelde immers vast enerzijds dat verzoekster de inhoud van haar reisprogramma niet werkelijk bleek te kennen en zij geen praktische invulling kon geven aan haar voorgenomen verblijf en anderzijds dat zij en haar dochtertje werden opgewacht door haar broer die woont in Harelbeke, op drie uur rijden van Brussel, en die verklaarde dat hij allerlei activiteiten voor hen heeft voorzien in de omgeving van Harelbeke. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster weliswaar aangeeft van mening te zijn dat de opgegeven motieven foutief zijn, maar zij geen enkele werkelijke moeite doet om concreet in te gaan op deze voorziene motieven en deze te onderuit te halen.

Verzoekster toont prima facie niet aan dat verweerder niet deugdelijk tot het besluit is gekomen dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en dat het door haar opgegeven toeristische reisdoel dat zich situeert in Brussel ongeloofwaardig is.

Met haar betoog maakt verzoekster prima facie niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste appreciatiebevoegdheid of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt. Machtsoverschrijding blijkt prima facie evenmin.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“En ce sens que l'article 3 de la convention européenne des droits de l'homme dispose : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Que pour étayer sa décision de refoulement (annexe 11), la partie adverse fait référence à l'article 3, §1, 3° de la loi du 15 décembre 1980 mais reste en défaut d'indiquer le document que la requérante n'ait pu présenter pour justifier l'objet et les conditions du visa obtenu ;

Que la requérante a obtenu le visa touristique en bonne et due forme débarquant sur le sol belge avec tous les documents justificatifs de l'objet et des conditions du séjour envisagé – ce que ne refute d'ailleurs nullement la partie adverse- et ne comprend dès lors pas pour quelle raison l'accès sur le territoire belge lui est refusé ;

Que dans cette occurrence, la partie adverse lui refuse ainsi l'accès sur le territoire et prend en son encontre la décision de refoulement et de maintien dans un lieu déterminé situé à la frontière constitue véritablement une violation de l'article 3 de la CEDH dans la mesure où la partie adverse, par ses décisions prises à son encontre la soumet intentionnellement à la torture -morale- et à un traitement dégradant ; elle qui détient un visa en bonne et due forme et est accompagnée de sa fille âgée de quatre ans.

Autrement dit, décider, sans motif légal véritablement justifié, de refouler la requérante et de la maintenir dans un lieu déterminé situé à la frontière est constitutif de la torture -morale- et d'un traitement dégradant prohibé par l'article 3 CEDH.

Suivant la Cour européenne des droits de l'homme, un traitement est considéré comme « dégradant » s'il humilie ou avilit un individu, s'il témoigne d'un manque de respect pour sa dignité humaine, voire la diminue, ou s'il suscite chez l'intéressé des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique. Il peut suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (Voir point 19 du « Guide sur l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme » 1ère éd -31 août 2022, Cour européenne des droits de l'homme).

Tout en constituant une forme aggravée de traitement inhumain, et a fortiori de traitement dégradant, la torture se caractérise par une « spéciale infamie » (Cour EDH, Irlande c/ Royaume-Uni, 18.1.78, req. n° 5310/71, § 167).

Pour définir exactement ce qu'est la torture, la Cour EDH a interprété l'article 3 de la CEDH à la lumière de l'article 1 de la Convention des Nations Unies contre la Torture, entrée en vigueur le 26 juin 1987; il s'agit d'actes ou omissions infligées intentionnellement à une personne dans un but déterminé et qui provoquent une douleur ou des souffrances physiques ou mentales graves et cruelles. Dès lors, les éléments constitutifs sont la particulière intensité des souffrances, l'intention délibérée et la poursuite d'un but précis.

En l'espèce, sans un motif légal véritablement justifié, la partie adverse décide de refouler et de maintenir dans un lieu déterminé situé à la frontière, la requérante- accompagnée de sa fille âgée de quatre ans- détenant un visa touristique valable et tous les documents justifiant l'objet et les conditions de séjour dudit visa obtenu en bonne et due forme ;

Que cette décision, sans justificatif légal, d'expulsion de la requérante et de son maintien dans un lieu déterminé situé à la frontière est constitutif de la torture morale et d'un traitement dégradant dès lors qu'elle considère, à bon droit, notamment cette décision de refoulement comme une humiliation et un manque de respect pour sa dignité humaine.

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision qu'érellée viole véritablement l'article 3 CEDH.”

De Raad wijst erop dat het loutere gegeven dat een vreemdeling, zelfs ten onrechte, wordt teruggedreven naar zijn land van herkomst en zijn visum ziet ingetrokken op zich genomen nog niet voldoende zwaarwichtig is om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat haar administratieve vrijheidsberoving, en deze van haar dochter, als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kunnen worden beschouwd, dient er verder op te worden gewezen dat deze maatregel niet het voorwerp is van de voorliggende vordering en de Raad ter zake ook geen rechtsmacht heeft.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

2.3.3. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Bijgevolg is niet voldaan aan een van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

2.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient bijgevolg te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS